

PRVÁ KAPITOLA

Hanna si pomyslela, že vyzerá ako ten najsmutnejší dom na svete, cornwallský monolit s bridlicovou strechou a s tmavými oknami namiesto očí, ktoré na ne hľadeli cez novembrový dážď. *Majú aj domy svoje city?* napadlo jej, keď sa k nemu dostali bližšie a mohla si ho lepšie obzrieť. Vedel by dať dom najavo svoje emócie? Alebo sa to len zdá tomu, kto sa naň díva?

No bola to skôr otázka pre študenta psychológie. Alebo pre niekoho bystrého, ako napríklad Santos s jeho nepokojným duchom, hladným po nových informáciách, ktorý ho večne dostával do problémov. Hanna nebola žiadnou intelektuálkou ani poverčivou osobou. A jej milovaný Santos bol už preč.

Vedela len to, že Kernow House nie je tým idylickým miestom pri Atlantickom oceáne, ktoré si predstavovala v lietadle cestou z Grécka. Bola však, samozrejme, príliš slušná, aby to povedala nahlas. Nechcela zarmútiť milú Bailey, ktorá trvala na tom, že ju do tohto Bohom zabudnutého kúta zavezie. A bolo to naozaj neveriteľne opustené miesto, len polia a lesy, a živé ploty. Odkedy opustili predmestie Pethporra, sotva narazili na nejaké iné obydlie.

Namiesto toho zvolala: „Och, Bailey, aký úžasný dom! A aký je obrovský!“ A potom s dávkou nefalšovanej obavy

dodala: „Stojí dost blízko útesu, či nie? Viem, že ste povedali, že má veľmi dobrý výhľad na more, no toto mi pripomína skôr hniezdo pre čajky ako dom.“ So zamračeným výzorom sa odmlčala. „Treba sa v tejto časti Cornwallu obávať pobrežnej erózie? A čo zosuvy pôdy?“

Nie že by úplne jasne videla okolo seba. Predné sklo Renaultu *hatchback* sa začalo zahmlievať už v momente, keď opustili malý rušný hotel, v ktorom prespávala, kým sa nedokončia všetky papierovačky. Tentoraz to bol skôr kondenzovaný vzduch než výhľad, ako keď človek hľadá cez zahmlené okienko v saune. A predsa Hanna vedela rozoznať rozbúrený, sivý Atlantický oceán za domom, ktorý sa strácal v opare za mohutným skalnatým zrázom. *Toto veru nie je Egejské more*, pomyslela si, sledujúc, ako sa zúrivo, nemilosrdne zdvíha.

Bailey preradila na nižší prevodový stupeň, aby auto zvládlo ďalšiu zákrutu na zarastenej, zablátenej ceste. Bola jednou z právnych zástupcov Hanninej zosnulej starej mamy, a hoci postavou drobná, mala iskru a plno energie. Veľké modré oči jej rámovali dlhé mihalnice, zvýraznené hrubou vrstvou maskary, pery mala namaľované koralovočerveným rúžom a srdcovitá tvár jej žiarila zdravím.

„Viem, že to vyzerá dost nebezpečne, ale tvoja stará mama dala pred desiatimi rokmi urobiť prieskum terénu,“ odvetila Bailey, „keď kúsok odtiaľto na pobreží došlo k malému zosuvu pôdy.“

„Malému?“

„Zopár skál zničilo plážovú chatku, zdá sa mi.“

„Och! A to je všetko?“

„V každom prípade prieskum ukázal, že sa niet čoho obávať. No aj tak dala tvoja stará mama spevniť dost dlhý úsek

okraja zrúzu.“ Bailey sa zasmiala na Hanninom výraze tváre. Nahla sa dopredu a dlaňou utrela zarosené predné sklo, aby lepšie videla. „Prosím ťa, netvár sa tak vystrašene. Trudy Clitheroevá bola opatrná žena. Ver mi, nebola by tu zostala bývať, keby si myslela, že jej domovu hrozí, že sa zrúti do mora. No som si istá, že to dobre vieš.“

Opatrná žena.

Presný opak mňa, pomyslela si Hanna s dávkou zúfalstva. Keby bola aspoň trochu opatrnejšia, možno by bol Santos ešte nažive. A ona by sa ešte stále slnila pri bazéne vysoko nad Aténami a nemusela by civieť cez skoro horizontálne bičujúci dážď na svoje ponuré, rozpadávajúce sa cornwallské dedičstvo.

Srdce ju pri myšlienke na Santosa zaboľelo. Bol všetkým, po čom u muža túžila: bol šikovný, ambiciózný, mal rád prírodu a dobrý humor. Zároveň bol nežný a od prvej chvíle, čo sa stretli, si výborne rozumeli. Bol rovnako dobrý priateľ ako milenec, presne tak, ako to má byť. Skrátka, bol pre ňu ten pravý. Zakaždým sa jej spýtal na názor skôr, než urobil nejaké rozhodnutie, vedel ju rozosmiať, keď sa cítila zle. A vždy jej zavolať, keď vedel, že bude meškať. Nikdy nezabudol na žiadne výročie ani na jej narodeniny, zobral ju na večeru, keď nemala chuť variť, a často jej dával kvety či bonboniéry alebo kupoval nádherné nové šaty. Len preto, lebo ju miloval a chcel ju rozmaznávať, ako sám vrel.

Opísať Santosa ako ideálneho muža však nepostačovalo. On bol viac než ideál, bol to dokonalý muž, s ktorým chcete dospieť a zostarnúť. Boli by spolu veľmi šťastní, keby do toho nezasiahol osud a nezavial ju namiesto toho do Cornwallu. Ako voľajaké pokánie za hriech, ktorý nespáchala. Hanna

vedela, že už nikdy nenájde takého muža ako Santos. Nie, kým bude nažive.

A ani nemala v úmysle sa o to pokúšať.

„Vôbec som svoju starú mamu nepoznala. Nikdy som ju nestretla.“ Chvíľu zaváhala, keď si uvedomila, ako zvláštne to musí znieť. „Mama mi povedala, že zomrela, ešte keď som bola dieťa.“

„To je hrozné.“

„Predpokladám, že mama na to mala svoje dôvody. Len netuším aké.“ Hanna sa mrzuto zahľadela na zahmlené predné okno so želaním, aby lepšie videla. „Už sa jej na ne nemôžem spýtať, pretože je tiež mŕtva.“

„To je naozaj smutné.“ Odrazu Bailey v zákrute dupla na brzdu a potichu zahromžila, postoj tela sa jej v sekunde zmenil. „Och, dočerta! Dnes nie! Ten prekliaty, hnusný chlap!“

Hanna, ktorá si práve utierala okno na strane svojich dverí, sa na ňu obrátila s údivom, nechápajúc, čo sa deje. Potom sa zahľadela cez hustý dážď. „*Prekliaty, hnusný chlap?*“ zmätene zopakovala. Niečo veľké a biele im blokovalo úzku cestu. No nebol to muž. Skôr to vyzeralo ako... „Čo je to?“

„To bude asi práčka.“

„To vidím.“ Hanna sa na tú ozrutu zadívala. Mala pocit, že jej začína šibať. „Chcela som iba povedať, čo, došlaka, to tu robí? Rovno v strede cesty.“

„Snaží sa nám zabrániť v ceste do Kernow House, predpokladám.“

„Ale kto by nám chcel zabrániť v ceste?“

„No kto asi?“ Aj Bailey hľadela na práčku a na hustý dážď, ktorý bubnoval po jej povrchu ako krupobitie. Ruky jej klesli. „Okej, fajn, ako myslíš. Mám na zadnom sedadle pršiplášť.“

Tak ho asi radšej vyberiem a pokúsim sa tú prekliatu vec od-
tlačiť nabok. A uvidím, či sa mi podarí prejsť popri nej autom.“

„To sa ti samej nikdy nepodarí.“

„Ale pokúsiť sa o to môžem.“

„Takéto vecičky vážia aj tonu,“ poznamenala Hanna. „Ich
základom sú betónové časti, ktoré im bránia poskakovať po-
čas žmýkania.“

Bailey sa na ňu vážne zadívala. „Nemôžem od teba predsa
žiadať, aby si v tomto prišernom počasí vyliezla z auta, Hanna.
A už vôbec nie, aby si mi pomáhala ťahať práčku z blata.“

Vyzerala veľmi odhodlaná, aspoň tak sa Hanne zdalo, a tá
jej vehemencia na ňu urobila dojem. Bailey mala okolo dva-
dsaťpäť, možno o dva-tri roky menej než ona. No prísny no-
havicový kostým čiernej farby s bielou blúzkou ju z nezná-
meho dôvodu robili ešte mladšou, ako keby sa prezliekla za
niekoho, kým nie je.

Pri stretnutí s Bailey v právnickej firme z nej Hanna mala
pocit, že všetko robí rada presne a úzkostlivo. Možno ju ča-
kalo nejaké povýšenie alebo v tom bolo niečo iné, čo neve-
dela pochopiť. A možno bola Bailey jednoducho vždy taká
nervózna a upätá. *Nečudovala by som sa, ak by jej cestu pravi-
delne blokovala biela technika*, pomyslela si a opäť začala skú-
mať dažďom ťažko skúšanú práčku, ktorá stála len pár met-
rov pred nimi.

Kto ju tam len mohol nechať? A prečo? Myslel, zvyčajne
vcelku produktívna, sa jej odrazu úplne vyprázdnila. No sku-
točne zvláštne bolo, že hoci Bailey vyzerala naozaj nahne-
vaná, tá zábrana v strede cesty ju neprekvapovala. Skoro ako
keby predpokladala, že sa niečo také stane.

Ten prekliaty, hnusný chlap!

Už táto veta naznačovala, že Bailey mala veľmi jasnú predstavu o tom, kto ju tam nechal. Z nejakého dôvodu to však ďalej nijako nerozvíjala.

„Si naša klientka,“ pokračovala Bailey tónom, ktorý nezniesol odpor. „Skrátka, nebolo by to profesionálne, keby som ťa nechala zmoknúť.“ Zhlboka sa nadýchla. „Nie, toto je môj problém. Zostaň tu v suchu a ja...“

„... sa totálne premočím?“

Bailey, ktorá si práve odhodlane natahovala plášť do dažďa, na chvíľu zastala a pozrela sa na ňu. „Vari máš nejaký lepší nápad?“

„Môžeme tu auto nechať a ísť peši.“ Hanna sa snažila odhadnúť vzdialenosť medzi Renaultom a starým domom s verandou prekrytou lákavou strieškou. Hodila pohľad na svoje pohodlné rifle a tričko, odev hodiaci sa viac do Grécka než na vidiek severného Cornwallu, a spravila grimasu. *Mala by som sa naučiť umeniu prispôbiť sa*, povedala si. „Zmokneme obidve, ale iba na pár minút. A kým si obzrieme dom, hádam sa dážď trochu upokojí.“ Pozorne sa zahľadela na zamračenú oblohu, plnú čiernych oblakov, a s predstieraným optimizmom dodala: „Možno dokonca prestane pršať.“

„Prestane pršať?“ Bailey sa divoko rozosmiala. „Ty si očividne nikdy predtým nebola v Cornwalle, však?“ Napriek tomu však súhlasila s návrhom a už o chvíľu obidve bežali ako opreteký cez mláky a prudký dážď k domu. Pri behu Hanna zrazu zvrátila nos, pretože ju ovalili rôzne pachy. Zväčša poľnohospodárskeho charakteru, ako by pohľadovo povedala jej matka. Tá v Kernow House vyrástla, no v pätnástich ušla z domu a našla si prácu v Londýne. Veľmi výrazne dávala najavo svoju nenávisť k vidieku, zvlášť ku Cornwallu, a to